

Cơn Mưa Nhẹ Bay Qua Thành Phố Nhỏ

cơn mưa nhẹ bay qua thành phố nhỏ
có ai vừa nói gió-bay-sương

Lắng tai nghe rồi quay lại thấy buồn
lề phố rộng vẫn hàng hàng hoa nở...
mưa chỉ rắc những hạt mưa lên đó
những hạt mù sương chờ nắng khô thôi!
chín tháng không mưa, chút đó, tháng Mười
niềm hy vọng chỉ là giọt lệ!
trong khi quê nhà, mưa không như thế
mà mùa mưa, mùa lũ lụt tang thương...
mà mùa mưa dài suốt nước Việt Nam
hình giọt nước mắt giống như hình chữ S
tôi nhớ Má tôi áo bà ba ướt nhẹ
tôi nhớ Ba tôi đôi giép dính bùn
tôi nhớ xóm làng tôi, tôi nhớ vô cùng
bao nhiêu kiếp bà con tôi còn khổ
bao nhiêu con người tội nghiệp hơn con chó
Nguyễn Vũ từng nói vậy với Nguyễn Bách Khoa!

Cơn mưa nhẹ mới vừa bay qua
nắng Cali mặn mà ai má thắm
tôi nhớ học trò tôi, tôi nhớ hoài, nhớ lắm
tháng Mười là tháng các em tung tăng
mỗi một em là một vầng trăng
mưa hay nắng thì vầng trăng vẫn sáng
như hoa ở đây nở những chiều chạng vạng
tôi cúi đầu hôn hoa hương trắng...hôn ai?

Tôi nhớ làm sao con ngựa trắng miệt mài
kéo chiếc xe ngựa trắng đo đường dài Thạnh Mỹ
không biết tôi gặp ai chi chiều-bữa-ấy
rồi nhìn đời chỉ thấy một hư không!
chừng nao tôi về ngó lại Liên Khuơng?
chừng nao tôi về đứng run Eo Gió

nhìn hoa quỳ...vì tôi mà nở
mối tình xưa trong gió run run...

*Lần đầu tiên tôi đặt môi hôn
Nụ-Hoa-Quỳ-Tôi-Hôn-Đà-Lạt...
ai nói với tôi trời mưa lất rắt
giọng Khánh Hòa thơm ngát Dran...*

Trần Vấn Lệ